

... je zádumčivá...

HELL'S TOUR_{plus}

1991

... je zádumčivá...

NENÍ!!! Je jakákoliv, jen ne zádumčivá.

Sraz v 16:00, v 16:15 připraveno moje kolo k výjezdu, 17:15 přichází Petr III a Monika. Samozřejmě se do sebe, jako správní sourozenci, pustili a nemohli se dohodnout, kdo za to zpoždění může. 17:30 odjezd.

Krátce po odjezdu začala mít Monika potíže s přehazovačkou. Když jsme u toho odjezdu, tak dneska to bude takto:

Šéf výpravy	Dig
Šéf přejezdu	Štěpánka II
Navigace	Olda - dušička
Zdravotnice	Monika - dušička
Bank	Dig
Technik	Radek - čerstvá dušička
Člen	Petr III - čerstvá dušička
	Jan III Jelen

Ženská hrozná! Přijde pozdě a ještě má hned pytel poruch! Věnuje se jí Olda. Jede pořád někde poblíž a kontroluje rozpad jejího kola.

Dnešní trasa začíná v Průhonicích. Přes Prahu vedu skupinu já, protože Olda průjezd nezná. Při průjezdu přes Vinohrady si Honza začíná ztěžovat, že ho zlobí pedál, který jsme minulý týden opravovali. Do toho všeho se Oldovi povolilo šestikolečko. Je 18 hodin. Máme za sebou 3 kilometry. Už je tma, naštěstí však teplo. Pokračujeme.

Sjeli jsme na Nám. Bratří Synků. Petrovi několikrát spadl řetěz do drátů. Při průjezdu Tábořskou si Honza opět ztěžuje na levý pedál. Technik Radek odhalil stržený závit v levé klice. U Centrotexu opustil pedál kliku úplně. Tak, to je konec. Honza se bohužel musí vrátit.

Loučíme se s ním a pokračujeme na Kačerov. Dále pak kolem Krčské nemocnice na Starou Benešovskou. Tady při jízdě do kopce Monika zjistila, že nesrovnalosti v jejím koleně jsou horší, než si myslela a nezvládá výjezd v sedle.

Další zdržení. 19:15! Dnešní etapa má končit v UHLÍRSKÝCH JANOVICÍCH. Ještě pořád je to zvládnutelné.

Uhýbáme na PRŮHONICE. Jede se báječně. Je tma, trochu se ochladilo, čas 19:30.

Dojel jsem s Petrem a holkama na křižovatku. Nevíme kudy dál. Čekáme na Radka a Oldu. Když jsme čekali dlouho, jel jsem se podívat, co se děje. Jsou kousek za zatačkou. Radek má přeraženou osu zadního kola. Situace je prakticky neřešitelná. Máme však štěstí v neštěstí. Olda v jedné garáži objevil kamaráda a ten byl ochoten osu znovu vyrobit. Dojel jsem pro holky a dovedl je ke garáži.

Tak takovouhle dílnu bych si taky nechal líbit. Je tu několik motokrosových motorek, na kterých se viditelně jezdí. Po krátké době jsme zjistili, že onen kamarád i jeho brácha jsou odchovanci institutu University of Bethlem, stejně jako já a Olda. My vidíme, že neskutečno opět vítězí!

Oprava Radkova kola je hotova ve 20:40. Vzdávám se naděje, že dojedeme do dnešního cíle. Odjíždíme z KUNRATIC. Jedeme úplnou tmou na PRŮHONICE. Dále projíždíme DOBŘEJOVICE, MODLETICE, DOUBRAVICE do HRABOŠIC. Tady sjíždíme z trasy. Zahlédl jsem směrovku na VELKÉ POPOVICE. Není tam sice kilometrů, ale nebude to daleko. V POPOVICÍCH bychom se mohli uchýlit na noc k tetě. Změna nás vedla skrz PŘEDBOŘ a MAKOVICE do VELKÝCH POPOVIC.

Dojíždíme k domu čp. 51. Další neúspěch. Teta tady není a dům je pozamykán tak, že bych věřil, že tu celý den nikdo nebyl. Kromě toho se někde ztratil Olda s Radkem. Monika se jim vydala naproti. Nalezla je v družném rozhovoru s příslušníkem GROUP 4, hlídajícím pivovar. Bilance je nedobrá. Je 20:40, jsme 24 kilometrů od Prahy a nemáme kde spát. Taky by to chtělo něco pojíst. Tím jsme přišli na to, že Honza, který nás opustil ještě v Praze, vyvážel vaříč. No skvěle. Tak! Ale už toho mám dost!!! Nejbližší les - nocleh!

Dojeli jsme až k bývalé vodárně. Během prázdnin byla ještě volně přístupná. Teď ji zdobí obrovský zámek na železných dveřích. To snad není možné! Snůška pohrom. To tu ještě nebylo. Dál už nepojedeme, spát se bude tady. Mezi stromy je místo ideální pro šestimístnou ložnici kombinovanou s garáží. Připravili jsme nocleh, vrátili se na cestu, založili oheň, uvařili čaj a polévku, povečeřeli, zhodnotili dnešní etapu, prohlásili ji spíš za katastrofu, a šli spát. Je 01:30.

Ráno 5.10. 1991 sobota

Probouzím se. Je mi hezky. Vymotal jsem se ze spacáku a pohledem zjistil, že tu není Radek, Monika a Štěpánka. Už je vidím. Seděj u ohně. Jdu se tam podívat.

Pozdravili jsme se a hned mi podali informaci o tom, že je hotový čaj a snídani jen spustit. Petr a Olda ještě spěj. Po nedlouhé době se oba probudili a přišli k nám.

Snídaně je spuštěna. Po dojezení balíme, likvidujeme ohniště a odjíždíme. Je krátce po deváté.

Dneska budou zodpovědní činitelé tito:

Šéf výpravy	Dig
Šéf přejezdu	Štěpánka II
Navigace	Dig
Zdravotnice	Monika - dušička
Bank	Dig
Technik	Radek - čerstvá dušička
Člen	Petr III - čerstvá dušička
	Olda

Zajeli jsme zpět do VELKÝCH POPOVIC a dokoupili zásoby.

X-5-7	001240	0186	1	001240
	000650	0186	1	000650
	001050	0186	1	001050
	000640	0186	1	000640
	000860	0186	1	000860
	000430	0186	1	000430
	002020	0186	1	002020
	000330	0186	1	000330
	000510	0186	1	000510
	001240	0186	1	001240
	002000	0186	1	002000
		0186	*	010970

Naskládali jsme vše do kapes a už jedeme. Vzhledem k tomu, že jsme zcela mimo trasu a je nereálné se na ni vrátit, pojedeme jinudy a jinam. Dohodli jsme se na návštěvě hospody v Benešově. Ano, jde o tu, co jsme tam několikrát obědvali a dělali ostudu.

První cesta vedla do stoupání nad POPOVICEMI, pak volný sjezd do DOLNÍ LOMNICE. V této vesnici najíždíme na polní cestu, která nás na druhém konci vyvrhla do KOVÁŘOVIC. Dále jedeme do ZAJEČIC, PYŠEL, ČTYŘKOL a LŠTĚNÍ. Máme obrovské štěstí, že to tady všude máme dokonale projeté. Můžu tak použít fragmenty tras minulých. Tudy jsme například jeli minulý rok na Uzavírání cest.

Jedeme dál. ČERČANY, PODMRAČÍ, ŽÍŇANY, SOBĚHRDY. Je krásně. Svítí slunce, vzduch je svěží, čas 11:40. Krásně to stihnem do BENEŠOVA akorát na oběd. BEDRČ,

BENEŠOV. Jsme tu. Zajíždíme k hospodě. Ztratila se Monika! Po nějaké chvíli čekání jí vyjela vstříc Štěpánka. Po další chvíli ji přivedla. Provádíme složitý manévr při ukládání kol. Vše je hotovo, hurá ke stolu. Vybíháme po schodech a ...ZAVŘENO!!! hlásá nápis na dveřích. Při bližším optickém průzkumu zjistíme, že hospoda je zrušena. LOTŘI!!! Kam teď budeme jezdit na hranolky?!! Druhým složitým manévrem vyprošťujeme kola ... a pojedeme jinam.

No jo, ale kam? Pojedeme-li dál, máme reálnou šanci, že už dneska obědvat nebudeme. Chce to něco tady. Podíváme se na náměstí.

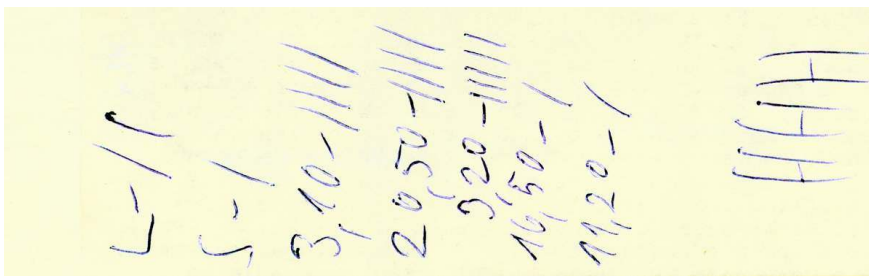
Ano, byl to dobrý tah. Hospodu jsme našli a už jsme uvnitř. Mají tu jediný šestimístný stůl. Seděj u něj však dva chlapi, které je třeba vyexpedovat.

Přistupuji ke stolu a začínám diplomatické jednání. „Dobrý den pánové, nezlobte se, že ruším váš důležitý a zajímavý rozhovor. Měl bych na vás prosbu.“ Oba ke mně vzhledli. V jejich pohledech vidím pytel otazníků. V kostce jsem jim vylíčil naši situaci a poprosil je, aby přijali místo u čtyřmístného stolu v rohu místnosti, přičemž jsem jim vylíčil výhodnost tohoto tahu. Odpověděli, že tu seděj už dvě hodiny a že se jim nikam nechce. Dobře, načneme tedy jiný soudek. Pohledem jsem spočítal čárky na účtence a zeptal jsem se: „Dvě hodiny? To teda pijete dost pomalu.“ Nastala chvilka

hospodského hádání se, kdo toho víc a rychleji vypije. Měli chuť si to se mnou rozdat. Nakonec jsem souboj vzdal pod záminkou nedostatku peněz a času. Ocenili, že jsem ústupuochotný a s výmluvou, že to dělají pro holky, které právě vešly, se odstěhovali k označenému stolu.

Tak to bychom měli. Usadili jsme se, objednali si a oknem jsme viděli na protější straně ulice kolo podobně naložené jako naše. Olda šel zkontrolovat naše kola a když se vrátil, přivedl s sebou jezdce z onoho kola. Šlo o příslušníka německého národa. Tedy západoněmeckého. Se zděšením zjišťujeme, že nikdo z nás neumí německy ani pípnout. Co teď? Olda zjistil, že onen cyklokant zná rovněž angličtinu. To je sice lepší, ale pořád nic moc. Anglicky umí jen Olda a špatně já. Nevadí! Už je tu první otázka: „Where are you from?“ (odkud jsi?) Odpověděl, že z nějakého městečka na jihu Německa. Název si samozřejmě nepamatuji. Všichni ho bouřlivým příkyvováním přesvědčovali, že vědí, kde to je. Pravděpodobně tomu moc nevěřil. Pak s ním Olda o čemsi hovořil, ale sedím moc daleko a neslyším, co říkají.

Přinesli nám oběd. Také on si objednal. Pojedli jsme, popili a všichni se pak odebrali na sluníčko. Ještě jsem chvíli zpovídal našeho západního společníka. Zjistil jsem, že je starý (mladý!) jako já, je student, jede z Drážďan přes severní Čechy, severní Moravu, Rakousko a teď přes Čechy zpět do Drážďan a pak vlakem domů. Cestu mu platí otec, dal mu 5.000,- DM. Řekl jsem mu, že naše velká letní výprava vedla přes Německo. Byl tím nadšen. Pak jsme si ještě popovídali o systému spaní a stravování. Řekl, že do hospod chodí jen v Československu, protože se za marku tak dobře a hodně nenají nikde na světě. Zaplatili jsme

a opustili hospodu.

Venku jsme ještě probrali systémy převodů našich strojů, systémy uchycení bagáže, zcela ho uchvátily individuální praporky a nejvíc se mu líbil paprovec. Pak jsme se rozloučili a každý se vydal svým směrem.

Ten chumel v rohu jsme my všichni, obklopujíc stroj našeho nového známého.

On jede na Prahu, my na Slapy n.Vlt. Teď použijeme kus trasy z výpravy „ZA KAMNA VLEZEM“. Jedeme tedy přes KONOPIŠTĚ. Tady nás Radek zavedl na pěknou cestu kolem rybníka. Je zde krásný dřevěný most. Ne příliš široký, ale jet se po něm dá. Všichni tuto překážku zdolávají v sedle. Za mostem je vhodné místo pro odpočinek.

Snědli jsme perníčky, pomluvili kde co a kde koho a jedeme dál. Teď je v cestě prudký dokopec. Zvolna jej pokořujeme. Už jsme u skládky a blížíme se k PŘIBYŠICÍM. Tady opět odpočíváme. Je to nutné. Ostatně, na další stránce se na to podívejte sami...

Ležíme v trávě vedle silnice a nabíráme síly pro další jízdu. Při tom plácáme páte přes deváté a nakonec i jiná pořadová čísla přes sebe. Myslím, že už můžeme jet. Teď z kopce.

Mastíme to 50 km/h. Zahlédl jsem švestky. Zastavit! Sklidit! Pokračovat v jízdě! Nevím, jak ostatní, ale já mám plný břich. Hruža. Naštěstí pojedeme pořád dolů.

Zde jsou slíbené obrázky:

My odpočíváme...

Kola odpočívají...

Upalujeme rovnou do NEVEKLOVA. Jede se krásně. Dosáhli jsme „SPEED POTIMALITY“, což je v našem případě 30 km/h. Tuto rychlost držíme až na Neveklovské náměstí.

Krátká zastávka v NEVEKLOVĚ. Aktéři: sedící je Monika, ta co leží a už vůbec nemůže je Štěpánka, řečená II.

Po rozjezdu zvolňujeme a jedeme do TLOSKOVA, odtud na křižovatku MLÉKOVICE a dále prázdnými silnicemi nahoru a dolů a zas nahoru a stále směrem na JABLONNOU. Teď se svezeme. Je tu zkopec, dlouhý a rovný. Bohužel jej nepojedeme celý, protože je tam křižovatka, na které musíme doprava. Ručička tachometru kmitá kolem údaje 65 km/h. Jede se víc než skvěle. Brzdy! Křižovatka je asi 100 m daleko. Pokud se dobře pamatuju, vždy tam je škvára a jiný svinčík. Ještě brzdy! Rychlost spadla na 20 km/h. Přesto jsem měl docela starosti s průjezdem křižovatkou. Petr, jedoucí přede mnou, byl také nepříjemně překvapen tím, co to s ním dělalo. Přijíždí Štěpánka. Pomalu a v klidu projela a zastavila u nás. A dlouho nic. Začíná se stmívat. Už vidím světla ženoucí se dolů. První jede Monika. Začal jsem pískat a ukazovat směr odbočení. Signál zachytila. Ne tak Radek. Prosvištěl křižovatkou a hnal dál. Olda signál také chytil. Na křižovatce přibrzdil, ale pak šlápl do pedálů a jal se honit Radka.

Dohnal ho a nasměroval k nám. Výborně. Jsme všichni,

můžeme pokračovat. Teď pojedem do nechutného, našťěstí krátkého kopce, pak na křižovatku, odtud doleva na NOVOU RABYŇ.

Jedeme po rovince a je nám dobře. Už je skoro tma. Silnice se svažuje a svištíme dolů. Rychlost udržuji na 60 km/h. Víc se bojím. Blížíme se k vyhlídce. Brzdy, zajíždíme ke kraji a jdeme se podívat.

Pohled je moc pěkný. Spousta malých světýlek, co patří k rybářům sedícím dole u vody. Převýšení mezi námi a nimi je cca 150 metrů. Olda jen tak zablikal světlem. Od rybářů to z několika míst také zablikalo. Legrácky, srandičky, to je naše.

Jedeme dál. Teď už bez brzd až na hráz Slapské přehrady. Těsně před vjezdem na ní jsou v cestě vodorovně instalovány trubky ve výši půl a jeden metr nad zemí. Vlevo je úzká mezera, kterou se dá projet. Jedu s Petrem a Štěpánkou vpředu. Je úplná tma. Musíme něco udělat, aby do nich ostatní nenajeli. Postavili jsme se za trubky čelem k přijíždějícím a začali jsme blikat světly. Pochopili a zastavili.

Po zdolání překážky vjíždíme na hráz. Na straně odtoku chybí zábradlí. Jdeme se tam podívat. Je to krásné. Hloubka nějakých 50 metrů, dole světla a přepadové šachty ve tvaru hyperbol. Nějaký čas setrváváme na místě a prohlížíme si osvětlené údolí.

Jedeme dál. Víme, že nás čeká dlouhý dokopec. Je úplná tma, začíná se ochlazovat. Jedeme kopcem vzhůru. Jedu první, vypínám dobíjení a osvětlení. Tahle silnice je uzavřena, takže tudy nemůže nic jet. A kdyby přece, už z dálky ho uvidíme podle jeho světel. Po čtvrt hodině zastavujeme ve SLAPECH n.Vlt. Všichni jsme drželi přibližně stejné tempo, tudíž jsme zde skoro současně a teď míříme k babičce Petra a Moniky.

Přijeli jsme, byli jsme srdečně uvítáni a byl nám vymezen prostor pro nocleh. Připravujeme ležení. Radek, Petr a Monika v altánu, já a Štěpánka u králíkáren, Olda za přívěsem k autu.

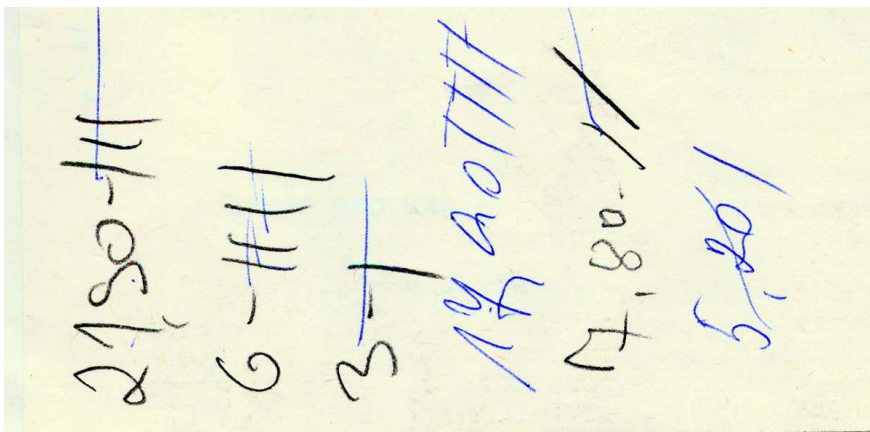
Ležení je připraveno a protože nelze připravit večeři ze zásob, musíme jít do hospody k NEUŽILŮM.

Už jsme tu. Zabrali jsme dlouhý stůl a začali objednávat. Smažák a hranolky, nebo brambory a Štěpánka tlačenku. Je 21:10. potud v pořádku. Jenomže porcí smažáku je objednáno 8 a nás je 6. Servírka hleděla jako péro z gauče. Když jsme jí potřetí ujistili, že

je to správně, odešla a objednávku předala do kuchyně.

Za nějakou chvíli (čas se dá velmi těžko určit, když se kecá a blbne) se nám to začalo nosit. Číšník dal každému talíř, pak se zarazil, nerozhodně přešlápl a nevěděl co dál. Na ruce mu zbyly dva plné talíře a nebylo je komu naservírovat. Ujistili jsme ho, že je to správně a ať nám to tu nechá. Zmateně odešel.

Pojedli jsme, popili a před desátou opouštíme lokál.

Přesunuli jsme se do místa noclehu, zalezli jsme a mysleli jsme si, že se bude spát. Omyl! Jednak ta blbá zvířata v králíkárně dělala kravál a jednak kolem zahrady, kde spíme, vede hlavní tah z hospody. HRŮZA! Další rozruch nastal kolem druhé hodiny, kdy jedna z místního osazenstva domu přelézala branku, chtěje se dostat domů. Na čtvrtý pokus se jí to podařilo. Byla hlasitě podporována bandou, která ji doprovázela. STRAŠNÉ! Nejhorší to bylo krátce po čtvrté, hodině, kdy Monika opustila altánek a nakvartýrovala se k Oldovi do vyhrátého spacáku. To by nevadilo. Ale co byl rušivý vliv, že kecali a kecali a pokud neumřeli, kecají do teď. Spát se nedalo. Do toho králíci, kteří nám za hlavou pořád cosi chroustají a dupou! Zkrátka neskutečno vítězí.

Po půl sedmé už se nesnažím o spánek. Nemá to cenu. Do půl deváté se jen tak válíme a snažíme se nabrat síly, které nás vlivem nočních ruchů opustily. Pak vstáváme, rušíme ležení, snídáme v altánku a připravujeme se na jízdu.

**Ten černej flek, co mám na klíně je úplně maličkej králíček...
Potvora! Taky dělal v noci kravál!**

Olda, přívěs, Monika a ruka šátralka...

Olda s Radkem se vrhli na Moniku. Přesněji na její kolo a začali jej bouřlivě seřizovat.

Všimněte si, s jakou vysokou profesionalitou se Radek zabývá opravou.

Toto končí krátce před dvanáctou. Opět se ukázala neschopnost šéfa přejezdu donutit bandu k časnějšímu odjezdu. Kdo že to je?

Tak postupně: šéf výpravy	Dig
Šéf přejezdu	Štěpánka II
Navigace	Olda
Bank	Dig
Zdravotnice	Monika
Technik	Radek
Člen	Petr

Takže už víte, kdo za to může.

Dnešní etapu navigačně povede Olda, protože na západ od SLAP to neznám a mimo to jsme opět zaznamenali dvojité aut. Jsme mimo trasu a sjeli jsme z mapy. Nicméně je pořád hezky a jede se dobře.

Cesta vede přes NOVÉ DVORY, SUDOVICE, NOVÝ KNÍN, do VELKÉ LEČICE. Usoudili jsme, že je třeba jíst. V banku je 110 peněz. To na hospodu rozhodně nestačí. Máme však spoustu zásob, které jsme nesnědli včera. Zastavujeme. Jsme asi dva

kilometry za vesnicí. Připravili jsme ohniště, způsobili řízený požár a zkusili, zda budeme schopni postarat se o vlastní pastvu.

Příprava proběhla bez zvláštních potíží. Byla polévka, opečený luncheonmeat s chlebem, drůbeží sekaná, švestky, právě sklizená kukuřice, jablka, jedna hruška a k pití Bonita nebo šumák, případně čistá voda. Je jasné, že po takovémhle obědě hned tak nikam nepojedeme. Za vše hovoří čas. Poté, co jsme důkladně poleželi a odpočinuli si, zjišťuji, že je 15:40.

Pojedeme dál. Sbalili jsme se a jedeme. Pořád svítí slunce a je teplo. Míříme do MALÉ LEČICE, odtud pak přes BRATRŮV do ČISOVIC. Mezi BRATRŮVEM a ČISOVICEMI je nádherný kopec. Naštěstí jej jedeme dolů. To se však málem stalo osudným Monice. To bylo tak:

Jedu poslední, přede mnou Monika. Můj palubní rychloměr ukazuje 60 km/h. Celkem slušná rychlost. Silnice vede lesem, sklon se zvětšuje. Hodnota na rychloměru postoupila na 65 km/h. Před Monikou nikoho nevidím. Znamená to, že ostatní jedou ještě rychleji. Levá zatáčka. Kontaktuji se s kolem pomocí lehkého ťuknutí o brzdy. Mám jej pod kontrolou. Ne tak Monika. Vidím, jak ji odstředivá síla vynáší na vnější okraj silnice, kde je poprašek škváry, kamínků, jehličí, klacků šišek a prachu. Kontroluji údaj o rychlosti. 67. Monika vjíždí do toho hnusu na krajnici. Za krajnicí jsou řídké patníky, pak příkrý kopec dolů, stromy, roští atd. Dostala smyk. Jestli vyletí ze zatáčky, bude zázrak, jestli přežije. Jen aby nesahala na brzdy. Od jejího zadního kola se zvedl oblak prachu, kamení a škváry. Tím vším projíždím. Mám toho plný obličej, vlasy, oči a cítím to i za tričkem. FUJ!!!! Nějak se jí podařilo z toho sajraťtu vyjet zpět na silnici. Ne na dlouho. Vzala za brzdy a zadní kolo se dostalo do tvrdého smyku. Všechno nabralo přímý směr a to ven ze zatáčky. Kontrola rychlosti: 68. Brzdy na doraz. Rychlost rychle klesá, ale ocitám se ve smyku. Rychlost 40. I to je moc. Míjím Moniku, která je už na okraji silnice. Moje rychlost 20. Ohlídím se. V místě, kde Monika opustila silnici ze zvedl oblak prachu. Já už stojím. Odstavuji kolo a běžím k místu, kam směřují brzdné stopy Moniky. Nahlídím dolů. Monika leží na zádech, hlavou nahoru kopcem. Kousek vedle leží kolo. Prach zvolna usedá, Monika se nehýbe. Sesunul jsem se po svahu k ní. Posadila se, koukla se po mě a začala se smát. No to mám nejradši. Člověk se

může strachem zbláznit a ona se směje. Pravda, bude nejspíš v šoku. Dosunul jsem se k ní. Kromě toho, že je oválená a špinavá se jí asi nic nestalo. Teda ta má kliku.

Vyškrábali jsme se zpět na silnici, Moniku velmi pečlivě oprášili a očistili a vydali se na další sjezd. Zvláštní, teď jede Monika velmi pomalu... Tedy pokud tím myslíme rychlost 55 km/h. Blížíme se k vesnici. Beru za brzdy. Rychlost velmi neochotně klesá. Podle značky je za 100 metrů stopka. Ale už je to dobré.

Uprostřed vesnice Olda zahlédl stánek, kde si dáme občerstvení. Pojedly jsme, rozfofrovali celý bank a jedeme dál.

Pořád je hezky. Pokračujeme do PRDELKY. Vlastně, pardon, do ŘITKY. Dále pak skrz ČERNOŠICE do RADOTÍNA. Tady přes pontonový most a dále přes obě CHUCHLE, HLUBOČEPY na SMÍCHOV. Setmělo se. Projíždíme kolem Smíchovského nádraží. Jedeme v ukázkovém špalfru. Najednou nám u východu z metra vlezla do cesty ženská a začala mávat. Kontrola rychlosti - 30 km/h. Pohled do zrcátka - za námi jede taxi. Už vím, proč mává. Vpředu je slyšet kovový třesk. BRZDY!!! Zastavuji téměř na místě. Ta blbá kráva nejen, že nám vlezla do cesty, ale ještě udělala krok zpět a Petr, jedoucí první, aby ji nesrazil, zmáčkl brzdy. Doprava nemohl, stálo tam auto, doleva to nestihl. To vyvolalo řetězovou reakci. Do Petra najela Monika a do ní rychlostí 30 km/h Štěpánka. Ta pitomá ženská začala mít kecy, že tam nemáme co dělat, protože ona spěchá a chce taxi. To se nám bravurně vyhnulo a pokračovalo do centra. Na to se ženská rozeřvala, že jestli přijde pozdě, je to naše chyba. Monika se Štěpánkou se zvedají ze silnice. Po krátké kontrole jich samých i jejich kol nasedáme a pokračujeme. Když jsem míjel místo incidentu, stál na kraji chodníku chlap, který evidentně patřil k té slepici, a slovy „pánové, nezlobte se, odpusťte, já nerad...“ se omlouval. Chudák. Ten doma asi taky může za všechno.

Jedeme dál. Zastavili jsme u Štěpánky před domem. Ta si hodila domů věci a pokračujeme. Újezd, Národní, Perlová, Rytířská, Ovocný trh, Prašná brána, náměstí Republiky, Soukenická.

Tak a je to. Další výprava skončila. Je to škoda. Vždycky když se jede nejlépe, nastane konec. S tím se nedá nic dělat a proto: Těšíme se na další výpravu. Do té doby nashledanou.

Technická data:

Účastnilo se 7, později 6 jedoucích: Monika, Štěpánka, Dig, Petr III, Olda, Radek, Honza III (odstoupil)

Oficiálně priznaná kilometráž: 156 km

Trasa:

Praha - Kunratice
Průhonice

Dobřejovice
Modletice
Doubravice
Zděbrady
Jažlovice
Předboř
Mašovice
Velké Popovice
Dolní Lomnice
Kovářovice
Zaječice
Pyšely
Čtyřkoly
Lštění
Čerčany
Podmračí
Žiňany
Soběhrdy
Bedrč
Benešov
Konopiště
Vatěkov

Příbyšice
Neveklov
Tloskov
Křiž. Mlékovode
Křiž. Jablonné
Nová Rabyně
Slapy n. Vlt.
Křiž. U Benziny
Nové Dvory
Sudovice
Nový Knín
Velká Lečice
Malá Lečice
Bratřínov
Čisovice
Všenory
Horní Mokropsy
Černošce
Žabovřesky
Praha - Radotín
Hlubočepy
Smíchov
Újezd
Staré Město
Nové Město